

Waar hadden we 't eigenlijk over?

Che cosa stiamo dicendo? (1967)

Komedie

Cristiano Censi

*Om niet te moeten scheiden
schaffen we het huwelijk af!*

Theaterbureau ALMO bvba
Royal House - Coremansstraat 34
B-2600 Berchem
T + 32.3.260.68.10

© Vertaling en bewerking 2022
H. Cooremans
't Serclaesstraat, 11
B-1740 TERNAT
02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be
Users/telenet.be

Personen

HIJ (Bernard)

ZIJ (Dorothy)

Ze zijn heel alledaags gekleed.

We leren hen kennen op verschillende leeftijden, maar soms maken ze er een potje van.

Ze kunnen ook verscheidene personages spelen, al naargelang de vereisten.

ZIJ danst veel. Maar of ze er verstand van heeft...

Naar het einde toe zijn HIJ en ZIJ iets ouder, hebben ze één (jong) kind, is hun kapsel misschien een tikje veranderd en zijn ze anders, maar nog steeds heel banaal gekleed.

* * * * *

(. . .) = Pauze, stilte.

// of /// betekent dat HIJ en ZIJ tegelijk praten.

* * * * *

Hij ligt centraal op de scène, voeten naar het publiek, handen onder het hoofd. Misschien ligt er nog wat onder zijn handen, zodat we zijn aangezicht beter kunnen zien.

HIJ.

Nu ga ik recht komen. (. . .) Uitgestrekt op de grond blijven liggen is niet mooi. Ik weet het. (. . .) Ik moet rechtstaan. Nu. Direct. (. . .) Maar misschien wil ik niet. (. . .) Ik bedoel, hoewel ik voel dat ik moet recht komen, voel ik tegelijkertijd - ik geef het toe - de neiging om te blijven liggen. (. . .) Toch is "Sta ik op of blijf ik liggen?" niet het echte probleem. Het echte probleem is mijn eerlijke houding ten opzichte van deze twee alternatieven. Want als ik mijn persoonlijke redenen niet correct inschat of niet weet wat ik wil in het leven, wat voor zin heeft dan het ene of het andere? Ja toch? Dat is exact wat ik me dien af te vragen, zonder veel poespas, voor ik een beslissing neem. (. . .) En ik zal diep moeten graven! (. . .) Goed. Ik ga het me afvragen. Nu. Direct. (. . .) Eén... Twee... Twee komma vijfenzeventig... Zo goed als drie...

Hij beweegt geen haar. Zij komt opgerend en maakt een paar geïmproviseerde danspassen. Intussen richt ze zich tot het publiek.

ZIJ.

Ik kom op. Ik spring, ik dans, ik glimlach en ik groet de wereld. Dag wereld! (*Ze wuift.*) In 't begin dacht ik dat jij me vijandig gezind was. Ik kwam snel tot de conclusie dat ik het verkeerd voor had... Daarna dacht ik dat je mijn vriend was. Maar ik zat goed fout... Daarom heb ik je bestudeerd, heb ik research gedaan. Ik heb verschrikkelijk veel gelezen, ik heb een hoop intelligente mensen gesproken. Nu weet ik eindelijk hoe de vork aan de steel zit... Ach wereld, jij weet niet eens dat ik besta!... Maar goed, zolang jij niet tussenbeide blijft komen, zal ik misschien een toekomst hebben!

De vrouw zoekt een donkere hoek op. De man komt plots in zithouding.

HIJ.

Als ik afgestudeerd ben, zal ik... moet ik... een job hebben! Maar dan een job met niet al te veel... hoe zal ik het zeggen... niet al te veel verantwoordelijkheid. (. . .) Wel een echte job... Ik bedoel, een beroep... En dat voor de rest van mijn leven. Daarna zou ik het fijn vinden om een leuk meisje te ontmoeten en met haar samen te gaan wonen. Of zoiets... Ik zoek geen engelachtige schoonheid. Of zoiets... Nee, een leuk meisje met wie ik op kantoor mag gezien worden. Of met de vrienden. Als ze dan nog een goede huisvrouw blijkt te zijn, is het mooi meegenomen. (. . .) Denk niet dat ik zo'n kast van een villa wil, te midden van een groene woestijn met fletsbruine grassoorten en niet één bloempje. Nee, een gewoon huis, heel eenvoudig: vier of vijf kamers, badkamer. Verder een wasmachine, een vaatwas... voor mijn vrouw. En daarna nog... Hoe heet dat weer? Ha ja! Een baby! Of twee. Als ze in promotie zijn. (. . .) En blijven wonen waar ik nu woon. In dezelfde wijk. Dan kan ik de vrienden blijven zien, babbeltje slaan, pintje drinken... Leuk toch? Meer heb ik niet nodig. (. . .) Zo zit ik in mekaar... Eigenlijk ben ik een idealist!

Hij blijft in dezelfde houding zitten en staart voor zich uit. Zij danst.

ZIJ.

Ik zoek de perfectie. Waar is ze, de perfectie? Waar? *(Ze knielt.)* Oh, wat een mooi bloempje! Ben jij de perfectie? Nee. *(Recht.)* De perfectie is perfect en dat ben jij duidelijk niet. Te klein, snap je. *(Ze loopt rond en ziet iets groot dat haar naar boven doet kijken.)* Ben jij soms... Nee, jij bent ook niet perfect. Veel te groot!

Ze danst tot ze bij de man komt die nog steeds zit te staren.

ZIJ.

Sorry, is dat jouw bloem?

HIJ.

Nee, die is niet van mij. Ik keek er alleen naar.

ZIJ.

Ze is erg mooi. Mag ik eens kijken?

HIJ.

Doe maar. Ze is toch niet van mij.

ZIJ.

Sorry, ik vroeg het omdat sommige mensen niet verdragen dat je samen met hen naar een bloem kijkt.

HIJ.

Ik voel me verloren als ik op m'n eentje naar een bloem kijk. Ik kijk naar een bloem in de hoop dat iemand opdaagt om ze samen met mij te bekijken.

ZIJ.

Dan hou jij niet van bloemen. Je misbruikt ze.

HIJ.

Ik veronderstel dat ik aan een bloem evenveel geef dan dat ik van haar terugkrijg. Geloof jij misschien dat een bloem pas mooi is als niemand haar ziet?

ZIJ.

Misschien heb je gelijk. Stel dat er mensen blijven staan om samen met jou bloemen te bekijken.

HIJ.

Weet ik niet. Jij bent de eerste na al die jaren!

ZIJ.

Triestige zaak, hoor. Waarom kijk je er dan naar?

HIJ.

Op welke manier moet ik in een stad als deze mensen ontmoeten?

Zij haalt de schouders op wandelt rond. Hij komt naar voor.

HIJ.

Zo had ik eens een afspraakje. We gingen samen naar de film. Ik gooide zoals steeds stukjes brood op de grond... Het meisje had het opgemerkt en vroeg...

ZIJ.

Wat doe jij toch?

HIJ.

Ik zei haar dat ik stukjes brood op de grond gooide om achteraf de weg terug te vinden. Ik kan me moeilijk oriënteren... Ze begon te lachen.

ZIJ.

(Lacht.) Dat is toch niet mogelijk, zeg!

HIJ.

Alsof het een grap betrof... Ik zei haar dat ik niet begreep waarom mijn persoonlijke problemen haar zo aan 't lachen brachten. Ze antwoordde...

ZIJ.

Als het niet meer is dan dat, zal ik je straks naar huis brengen.

HIJ.

Luister eens, iedereen heeft zo zijn manier om de weg terug te vinden en ik zie niet in waarom jouw manier beter is dan de mijne.

ZIJ.

Kijk eens, ik vind het niet nodig een filosofische discussie uit te lokken omwille van een paar stukjes brood. // En blablabla... *(Ze verdwijnt.)*

HIJ.

// En blablabla... Om het kort te houden, we zijn in 't midden van 't straat ruzie beginnen maken. Ik werd kwaad! Ik werd zo kwaad dat ik er vandoor ging... en mijn stukjes brood vergat te volgen! Toen is er iets vreemd gebeurd. Zonder dat ik het besepte ben ik toch thuis geraakt! (. . .) Ik heb de indruk dat alles wat ze me vroeger geleerd hebben, compleet zinloos is geweest.

Hij zoekt een donkere hoek op. Zij komt naar voor.

ZIJ.

Omdat ik altijd alleen was, had ik een kanariepietje gekocht. Dat de eerste dagen erg bang was. Maar ik leerde mijn kanarie om mij te vertrouwen en van mij te houden. En uit mijn

hand te komen eten. Dan schafte ik me een hondje aan. Die de eerste dagen nogal bangelijk was... Maar ik leerde mijn hondje om mij te vertrouwen en van mij te houden... en alles te doen wat ik hem aanleerde. Ten slotte schafte ik me een poesje aan. Die de eerste dagen echt doodsbang was... Maar ik leerde mijn poesje om mij te vertrouwen en van mij te houden... en naar me toe te komen elke keer als ik haar riep.

Nu leef ik heel rustig, met mijn kanariepietje. Soms speel ik met mijn hondje of met mijn poesje... We brengen de dagen met mekaar door. Om mekaar beter te leren kennen. (*Ze zucht.*) (*Gedecideerd.*) Heel binnenkort schaf ik me een man aan!

(*Zij maakt danspasjes.*) Ik zoek nog steeds de perfectie. Waar is ze? Hey? Ben jij het? Nee, jij kan het ook niet zijn. Die kleur. Helemaal niet mooi... Waar is de perfectie? Waar?

Hij ziet haar dansen en dan, alsof hij haar herkent, gaat hij naar haar toe.

HIJ.

Hey! Dorothy!

ZIJ.

Sorry, wie ben jij?

HIJ.

Bernard. (. . .) Bernard! Weet je 't niet meer? En jij bent Dorothy. Het College! Kom zeg!

ZIJ.

Ach ja! Bernard! (*Andere toon.*) Die Bernard... Natuurlijk. En?

HIJ.

Wat "en"?

ZIJ.

"En" hoe gaat het?

HIJ.

Niet slecht. Goed, eigenlijk. En jij? Het is wel al een poos geleden...

ZIJ.

Och, wat wil je? De ene dag zus, de andere zo... 't Is vandaag de dag niet moeilijk om contact te houden... Sociale media en zo... Maar ja, wat wil je...

HIJ.

Da's waar.

ZIJ.

Soms is 't lastig.

HIJ.

Ja, soms is 't lastig... De ene gaat die kant op... De andere...

ZIJ.

... gaat de andere kant op. En heeft de neiging zich te ontwikkelen... Of zoiets. En oude vriendschappen... Pfftt!

HIJ.

Da's waar. Oude vriendschappen... Pfftt!!

ZIJ.

Ik had een boel vrienden, maar ja... Ik heb met iedereen gebroken... Ze waren anders. Zo hopeloos ouderwets...

HIJ.

Je hebt gelijk. // Ik zou zeggen...

ZIJ.

// Ik zou zeggen dat ik niet weet aan wie het lag natuurlijk... Misschien heb ik ze allemaal in de steek gelaten. We begrepen mekaar niet meer. Of zoiets. Andere meesters, andere wetten.

HIJ.

Eerder omgekeerd: andere wetten, andere meesters. Of zoiets... Zeg, wat heb jij allemaal...

ZIJ.

Je weet best hoe politiek geëngageerd ik was.

HIJ.

Dat herinner ik me nog goed. Je was altijd nogal... euh...

ZIJ.

Onconventioneel. Maar daar ben ik overheen geraakt. Op dit ogenblik is politiek voor mij zo dood als een pier. Iets van lang geleden. Van toen ik nog heel jong was.

HIJ

Jij bent nog steeds dezelfde gebleven!

ZIJ.

Ik sta daar boven. Ik ga vooruit. Ik sta bijvoorbeeld boven... dinges. Hoe heet ze ook weer?

HIJ.

Da's hoog...

ZIJ.

Die ene... Die van Europa, kom. Euh...

HIJ.

Ik snap wie je bedoelt.

Zij is haast onmerkbaar naar de rand van de scène gekomen. Hij is haar gevolgd.

HIJ.

Jij verandert nooit.

ZIJ.

Ik verander constant. Ik transformeer mezelf. Ik ga rechtdoor!

HIJ.

(Houdt haar net op tijd tegen.) Ik ook. Maar niet op dezelfde manier als jij.

ZIJ.

Ik ga altijd vooruit! Je moet er wel je aandacht bijhouden!

HIJ.

Dat is duidelijk.

ZIJ.

Je moet je grenzen verleggen. Weten wat je wil!

HIJ.

Helemaal waar!

ZIJ.

Soms moet je een stapje achteruit zetten. Terug naar de basis, terug naar de bron.

HIJ.

Zelfs jij zou moeten...

ZIJ.

Zelfs ik zou moeten... Wat moeten? Sorry, maar wie ben jij eigenlijk?

HIJ.

Bernard.

Ze zijn bij een bankje gekomen en gaan zitten.

ZIJ.

Bernard... Ach ja, natuurlijk. Hoe maak je het? Waar hebben wij mekaar gekend, zei je?

HIJ.

In de gevangenis van Sint-Gillis.

ZIJ.

Sorry?

HIJ.

Gefopt! Grapje!

Ze schiet in een uitbundige lach en hij lacht groen mee. Ze geeft hem een speelse duw, zodat hij van het bankje dondert. Ze heeft het niet eens gemerkt. Hij neemt opnieuw plaats. Zodra ze uitgelachen is...

ZIJ.

Ach, natuurlijk... Niet bang zijn, Bernard. Spreek, vertel iets. Als je zin mocht hebben om stoom af te blazen, doe gerust. Vriendschap dient toch ergens voor. Of niet?

HIJ.

Dank je. Wel, het zit zo... Snap je... Feit is dat ik... dat ik altijd tamelijk gereserveerd ben... Geweest... en daarom...

ZIJ.

Ik zweer je, wat je me ook toevertrouwt, ik ben als het graf. Zijn we vrienden of niet? Spreek maar, Bernard, doe gerust...

HIJ.

Wij zijn vrienden, natuurlijk zijn we vrienden... Ja ja... Maar dit is nogal delicaat...

ZIJ.

Wat jouw probleem ook is, als we vrienden zijn, dan zijn we er om mekaar te helpen, of niet? Ik ben dolgelukkig als ik je een handje kan helpen. Echt. Spreek, Bernard... Zeg iets...

HIJ.

Goed dan... Wel, ik... Wel, ik... Ik hou van jou, Dorothy!

Hij bekijkt haar hoopvol. Zij bekijkt hem sprakeloos. (. . .) (. . .) Dan staat hij op en gaat weg, vernederd en beschaamd.

ZIJ.

Wow zeg! Die wou geen klein beetje profiteren van mijn vriendschap!

Ze blijft onbeweeglijk zitten. Hij keert terug.

HIJ.

Al van toen ik nog een kleine jongen was, had ik een zwak karakter. Ik probeerde altijd andere jongens te imiteren. Ik herinner me Pieter, een vriend van me. Ik liep zoals hij, ik praatte zoals hij, ik liet me zelfs inschrijven aan dezelfde faculteit. Maar op een dag was Pieter met André beginnen aanpappen en... hij begon te lopen en te praten zoals André. Ik was volkomen de kluts kwijt! Ik probeerde te lopen en te praten zoals Pieter, die was begonnen lopen en praten zoals André! Tot ik op een dag tot de constatacie kwam dat André begon te lopen en te praten zoals Geert. Nu liep en praatte ik bijna even goed als André die een grote bek opzette tegen Johan, die op zijn beurt een slechte kopie was van Geert! Wel, een paar dagen later kwam ik tot de vaststelling dat het Geert was die Johan na-aapte! En die... die... eikel, die randdebiel, liep en praatte zoals ik!

Intussen staat zij in het midden van de ruimte. We bevinden ons in een discotheek. Muziek. Lichten. Hij stapt naar haar toe. Hij imiteert wie hij niet is.

HIJ.
Hey!

ZIJ.
Lap! Weer een!

HIJ.
Hoewist?

ZIJ.
Die gastjes zijn maar op één ding uit...

HIJ.
Heb ik je hier al niet eerder gezien? (. . .) Plezant feestje!

ZIJ.
Wat kan mij dat bommen?

HIJ.
(Keurt haar opvallend.) Bwaa... Dit soort feestjes is stomvervelend!

ZIJ.
Zorg dat je ogen niet uit je kop vallen, manneke!

HIJ.
Hey, wapeisde? Zou 't geen goed gedacht zijn om ergens... Hey! *(Knipoog.)*

ZIJ.
Fuck off, gast!

HIJ.
Hey! Wapeisde?

Hij raakt haar aan. Ze geeft hem een oorvijs. Hij maakt een rondje en komt terug bij haar. Hij is nu iemand anders.

HIJ.
Holala-aa!

ZIJ.
Nog zo'n paljas...

HIJ.
Hoewist? Plezant?

ZIJ.
Altijd hun zelfde zever...

HIJ.
(*Keurt haar uitvoerig.*) Bwa... Dit soort feestjes zijn stomvervelend!

ZIJ.
Fuck off, gast!

HIJ.
Zeg, wapeisde? Zou 't geen goed gedacht zijn om ergens anders... Hé? (*Knipoog.*)

ZIJ.
Zorg dat je ogen vanzelf uit je kop vallen, manneke! Dan moet ik ze niet uitkrabben!

HIJ.
Woesj! Een wilde kat...

Hij gaat weg, maar keert direct terug, als nog een ander type.

HIJ.
Hey! Ken ik u ergens van?

ZIJ.
Fuck off, gast!

HIJ.
Zou 't geen goed gedacht zijn...

ZIJ.
(*Als een kat.*) Grauuuaw!!

HIJ.
Hey! Wie denkt ge wel da ge zij?

Hij maakt aanstalten om weg te gaan, maar ze houdt hem tegen.

ZIJ.
Kom, we gaan dansen.

Hij werkt zich echter los en komt naar voor. Zij is teleurgesteld en trekt zich terug.

HIJ.

Omdat ik altijd alleen was, had ik me een kanariepietje gekocht. Ik noemde hem gewoon Pietje. Dat was gemakkelijk, vond ik. Ik leerde Pietje om mij te vertrouwen en hij begon uit zichzelf te zingen. Toen kreeg ik zin in een hondje. Ik noemde hem Bobby. Dat was ook gemakkelijk. Ik leerde Bobby om mij te vertrouwen en toen begon hij te keffen telkens hij me zag. Ten slotte vond ik een straatkat. Die de eerste dagen echt doodsbang was... Ik slaagde er maar niet in haar vertrouwen te winnen en naar me toe te komen als ik riep. Nu is ze opnieuw gelukkig op straat en ik ben gelukkig in mijn huis. Soms speel ik met mijn hondje, of met mijn Pietje en zo brengen we de dagen met mekaar door. (*Gedecideerd.*) Heel binnenkort schaf ik me een koppel goudvissen aan! Die houden tenminste hun mond!

Zij loopt naar hem en neemt hem bij de hand.

ZIJ.

Kom, we gaan dansen.

Discobar. Muziek. Ze dansen.

HIJ.

Kom je hier dikwijls?

ZIJ.

Elke week.

HIJ.

Heb jij er ook zo'n hekel aan? Om op dat lawaai zo onnozel te staan hossen?

ZIJ.

En of!

HIJ.

Dat noemen ze dan *feestjes*!

ZIJ.

Tegen wie zeg je 't?

HIJ.

Met al die shotjes, die lijntjes coke, dat dom geleuter!

ZIJ.

Ik krijg er verdorie puistjes van!

HIJ.

Waar?

ZIJ.

Je gaat toch ophouden, eikel! (*Ze dansen verder.*) (. . .)

HIJ.

Houden dat lawaai dan nooit op? Wat willen die jongelui eigenlijk? Waarom doen die zo?

ZIJ.

Als je zo moet leven...

HIJ.

Zo leeg, zo nutteloos... Kom, we zijn weg.

ZIJ.

Wacht! Nog één plaatje, toe...

HIJ.

Goed dan. Eéntje dan...

Ze dansen verder tot de muziek plots bruusk stopt.

ZIJ + HIJ.

Eindelijk!

Ze zoenen mekaar. Hij komt naar voor.

HIJ.

Op feestjes had ik met meisjes wel eens prijs. Soms toch. Dansen, knuffelen, weinig blabla, naar buiten en wat staan flikflooiën. Tot het probleem van de seks om het hoekje kwam kijken. Hoe het eindigde, dat raad je zo... Nu heb ik Dorothy leren kennen. Dansen, knuffelen, weinig blabla, naar buiten en wat staan flikflooiën. Toen kwam de echte seks... *(Tot haar.)* Zo ver zijn we gekomen! Je ziet toch hoe dit gaat eindigen. Ik sta hier niet te trappelen van plezier. Omdat ik me schuldig voel. Jawel, schuldig! Want het is mijn schuld! Het is altijd en overal mijn schuld!

ZIJ.

Rustig, Bernard!

HIJ.

Mijn schuld! Van niemand anders! Dat weet jij zo goed als ik!

ZIJ.

Maar Bernard, waar heb je 't over?

HIJ.

Doe maar niet of je nergens van af weet!

ZIJ.

Ik snap niet...

HIJ.

Natuurlijk niet. Natuurlijk snap jij niet dat ik het nodig vind eerst verliefd te worden om pas daarna te kunnen vrijen. Ik heb tijd nodig... Ruimte... Sfeer... Begrip en... en...

ZIJ.

Waarom moeten al die burgermannetjes die ik tegen het lijf loop altijd zitten lullen over seks? Doe het verdorie gewoon!

HIJ.

Je denkt toch niet dat je me beledigt als je me burgermannetje noemt?

ZIJ.

Waarom wil jij per se bewijzen dat seks prachtig is, uniek, nobel en dat...

HIJ.

Natuurlijk is seks prachtig, uniek en nobel! Daarom mag het niet zomaar te grabbel worden gegooid. Je moet naar mekaar toe groeien met... tederheid... Met liefde...

ZIJ.

Alsjeblieft zeg...

HIJ.

Seks is prachtig, correct en gezond! Op voorwaarde // dat de beleving ervan prachtig, correct en gezond is. ///

ZIJ.

// Alsjeblieft zeg! /// En wat heb jij daar al mee bereikt? Wat zit je hier te oreren? Hè? Geloof me Bernard, in de grond is seks precies wat ieder van ons denkt: vies!

HIJ.

Alsjeblieft zeg!

ZIJ.

Seks is iets dat je leert van jongs af aan. // En dat is goed, maar voor een ouwe sok zoals jij is het natuurlijk iets gemeen, ontoelaatbaar, immoreel. ///

HIJ.

// Je houdt het niet voor mogelijk...

ZIJ.

/// Jij doet het toch ook! Je spreekt jezelf tegen!

HIJ.

Amai! Dat wij ons durven bezig houden met zo'n gemene, ontoelaatbare en immorele dingen... Weet je, ik begin je te snappen.

ZIJ.

Seks is alleen mooi als het....

HIJ.

Groezelig, vies en onfatsoenlijk is.

ZIJ.

Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven.

HIJ.

Jij hebt gelijk. Natùrlijk heb jij gelijk.

ZIJ.

Dan hoop ik dat je 't eindelijk beet hebt.

HIJ.

Seks is alleen mooi als het obscene, schaamteloos, schurftig, smerig, vies, vuil, wulps en ziek is! In die volgorde.

ZIJ.

Dit keer geef ik je geen ongelijk.

HIJ.

Nu ben ik er helemaal klaar mee. Ik voel me gelukkig en perfect normaal, dank je wel... Maar... Maar... Liefje! (. . .) (*Ze vliegen in elkaars armen.*)

ZIJ.

// Oh Berna-ard!! Jaa!

HIJ.

// Oh Dorothy-y!! Jaa!

ZIJ.

Hoe we erover denken doet er niet toe!

HIJ.

Als we 't maar doen! En veel! En dikwijls!

Ze nemen elkaars hand en wandelen op straat. Bedoeling: we horen haar gedachten.

HIJ.

Je bent fantastisch, Dorothy...

ZIJ.

Je snapt er geen lor van, vent. Ik ben gewoon goed in doen alsof.

HIJ.

Ik vind het leuk om bij jou te zijn! Ik heb me bij een vrouw nog nooit zo goed gevoeld als bij jou.

ZIJ.

Dat kent me amper en dat vindt me leuk... Amai! Als hij me echt zou kennen...

HIJ.

Zeg, daarstraks in de film, toen je me een duwtje gaf en mijn ijsje op de grond viel. Dat was supergrappig. Ik heb me kapot gelachen.

ZIJ.

Straks is 't mijn schuld dat hij nog geen ijsje in zijn pollen kan houden!

HIJ.

Jij hebt me nogal een zin voor humor!

ZIJ.

Dat noemt hij humor... Poepsimpel om met dat soort gastjes grapjes uit te halen.

HIJ.

Jij bent het intelligentste meisje dat ik ken! (*Met zijn arm om haar schouder.*)

ZIJ.

Als ik echt intelligent was, zou ik moeten beseffen dat ik bang voor je moet zijn... Met je arm om mijn schouder durf ik het niet eens...

HIJ.

Je bent niet alleen intelligent, maar ook volwassen en zelfzeker. Ongelooflijk!

ZIJ.

Als je nu niet ophoudt ga ik gillen!

HIJ.

Daarom vind ik je zo vreselijk leuk, Dorothy!

ZIJ.

Vreselijk leuk! Van slechte smaak gesproken!

HIJ.

Tja... Goed dan. Tot morgen of zoiets?

ZIJ.

Tot morgen, Bernard. (. . .) En die doét niets! Die probéért niet eens! (*Ze verdwijnt.*)

HIJ.

Bij onze eerste ontmoeting... Een of ander feestje, weet ik veel... maak ik kennis met een ongelooflijke meid. We exploderen, bam! als twee bommen! Die avond hebben we het over alles en nog wat. Het wordt de meest fantastische avond van mijn leven!

Bij onze tweede ontmoeting hebben we het uitsluitend over onze eerste ontmoeting... Zij vertelt me wat ze in mij zag. Ik vertel haar wat ik van haar heb begrepen.

Bij onze derde ontmoeting bespreken we onze reacties tijdens onze tweede ontmoeting. We zijn enorm gespannen, omdat we alle twee bang zijn een desillusie op te lopen.

Bij onze vierde ontmoeting analyseren we alle mogelijke nuances van onze derde ontmoeting. Er heerst een ongrijpbaar gevoel van rivaliteit... Een latente sfeer van vijandigheid.

Bij onze vijfde ontmoeting, maken we in feite de autopsie van de vierde... Op meedogenloze wijze ontleedt ze mijn narcisme. En ik confronteer haar met haar matriarchale obsessies... Toch beloven we elk een aantal correcties aan te brengen.

Onze zesde ontmoeting is een soort her-denken van onze vijfde ontmoeting. Onze gemeenschappelijke bezorgdheid komt duidelijk op het voorplan... Die instinctieve vrees voor eerlijkheid... Het lijkt wel alsof we fysisch contact willen vermijden...

Bij onze zevende ontmoeting gaan we naar de film. Een schitterende film! Maar zij vindt het maar niks. Pas toen beseftte ik hoe bekrompen ze wel was.

Tijdens onze achtste ontmoeting... Een of ander feestje, weet ik veel... maak ik kennis met een ongelooflijke meid. We exploderen, bam! als twee bommen! Die avond hebben we het over alles en nog wat. Het wordt de meest fantastische avond van mijn leven!

ZIJ.

Zie je, Bernard, jij bent een heel lieve jongen, vriendelijk, leuk en tolerant. Maar eigenlijk ben ik niet verliefd op jou.

Als in een vlaag van zinsverbijstering probeert hij haar te zoenen. Zij verzet zich en vlucht.

HIJ.

Nu heb ik er serieus genoeg van! Kom hier! Kom hier, zeg ik je!

ZIJ.

Maar Bernard! Is dat nu een reden om zo uit te varen! Zo kwaad ben je nog nooit op me geweest!

HIJ.

Dan is dit het moment om ermee te beginnen! Kijk eens wat jij van mij gemaakt hebt! Een lieve jongen, vriendelijk, leuk en tolerant. Rhaaa!! Kom hier, dat ik je een schop onder je kont geef!

ZIJ.

Daar is toch niets mis mee, met vriendelijk, leuk en tolerant zijn!

HIJ.

Weet je wat er gebeurt als ik vriendelijk, leuk en tolerant ben?! (*Ze schudt van nee.*) Dan kan ik nooit meer gemeen doen!

ZIJ.

Je verkoopt gekkenpraat!

HIJ.

En weet je wat met mij gebeurt als ik nooit meer gemeen kan doen?

ZIJ.

Nee! (*Deinst.*)

HIJ.

Dan bots ik steevast op het type vrouw zoals jij... dat me blijft zeggen dat ik vriendelijk, leuk en tolerant ben. En daarna zegt dat ze niet verliefd op mij is. Kom hier, want zo'n schop onder je kont heb je van je leven nog niet gekregen! (*Achtervolgt haar.*)

ZIJ.

(*Ze staat achter een bank.*) Bernard, luister goed. (*IJzig.*) Als je me nog maar dèrft aanraken! Dan trek ik al je haren uit en ik laat ze je één voor één opeten! Heb je dat verstaan?!

HIJ.

(*Aarzelt en hervalt in zijn gewone doen.*) Er bestaat geen enkele vorm van geweld die opgewassen is tegen de psychologische oorlogsvoering van een vrouw!

Zij begint opnieuw te dansen en rond te lopen.

ZIJ.

Daar staat de perfectie! Dat is ze! Oh ja! (*Bukt zich.*) Jij bent de perfectie! Zie ik zo! Nee, dit keer is het de geur die niet voldoet. Waar is de perfectie dan? Waar?...

Ze zetten een feesthoedje op. Zij danst naar een plek waar van bij het begin al een echte bloem staat. Ze plukt ze, houdt ze in haar mond en wordt plots heel sexy.

HIJ.

Zeg... Zouden we niet samen een ap... ap... appartementje zoeken? Of zoiets...

ZIJ.

Waarom vraag je dat, lieve Bernard?

HIJ.

Om... omdat het oudejaarsavond is en jij een bloem tussen je lip... lippen houdt. (*Fel.*) En potverpillen, ik word daar compleet zot van!

Hij wil zich op haar werpen, maar ze ontwijkt hem. Maar ze blijft even sexy.

ZIJ.

Laat me met rust! Of ik ga je flink pijn doen!

HIJ.

Meen je dat? Ga je mij echt pijn doen? Waw!... En dat van een jongedame met een bloem tussen de lippen!

Hij loopt achter haar aan. Zij vlucht, nog steeds met de bloem tussen de lippen.

ZIJ.

Ik ben echt van plan je te bedriegen!

HIJ.

Dat is meer dan ik had durven hopen van een jongedame met een bloem tussen de lippen!

Vluchten... Achtervolgen...

ZIJ.

En als ik je eens met mijn onverzadigbare honger zou opvreten?

HIJ.

Ja, ja, ja! Maar niet in één stuk! Beet na beet! Hap, skroentsj, slok! Mijn jongedame met de bloem tussen de lippen! Haa! Dit is een droom! Dit is zelfs beter dan een droom!

ZIJ.

(Neemt de bloem.) En als ik deze bloem niet tussen mijn lippen houd?

HIJ.

(Blijft staan.) Oh nee... *(Gaat teleurgesteld weg.)*

ZIJ.

Bernard? 't Is niet waar! Ik steek ze terug! Bernard, kijk dan toch! Ik steek ze opnieuw tussen mijn lippen! Berna-a-ard!

Zij blijft teleurgesteld achter. Hij komt terug, gaat op de bank zitten en kijkt met wazige ogen voor zich uit. Hij heeft gedronken. Zij draait dansend rond hem.

HIJ.

Waarom dwarrelt alles in mijn hoofd? Alles is zo wazig. Dorrie, liefje. Heb ik iets verkeerd gezegd?

ZIJ.

Je hebt gezegd dat het je spijt, heel erg spijt... Voor alles wat je met me deed. Dat heb je gezegd. En het spijt je ook dat je echt verliefd op me bent. Dat heb je ook gezegd...

HIJ.

Ja ja, nu herinner ik het me weer. We zaten gezellig bij de Chinees en...

ZIJ.

Nee, het was bij een Italiaan.

HIJ.

En plots begon het daar te regenen. Maar Dorrie... Ergens binnen kan het toch niet regenen?

ZIJ.

Nee, Bernard. We stonden op straat toen het regende. En jij bleef je maar excuseren. We zijn dan gaan schuilen in een bushokje.

HIJ.

Ik ben een onnozelaar, Dorrie... Gelukkig dat jij me daarna naar huis hebt gebracht.

ZIJ.

Nee, ik heb je niet naar huis gebracht. Weet je 't echt niet meer? We konden geen taxi te pakken krijgen en jij bleef maar doorgaan met je resem excuses. Dat het allemaal jouw schuld was en dat je een klootzak was of zoiets. En dan ben je beginnen huilen.

HIJ.

Da kanni! Dat zou ik me zeker herinneren!

ZIJ.

Je hebt gezegd dat het komt omdat ik je verwaarloos en dat je daarom eenzaam bent. Je hebt een beetje teveel gedronken. Maar kom, 't is oudejaarsavond! 't Is niet zo erg, hoor...

HIJ.

Dat vind ik erg aardig van je. Echt waar... Maar ik heb niet gezegd...

ZIJ.

En daarna...

HIJ.

Daarna?

ZIJ.

Daarna heb je me gevraagd of we niet eens een hotelkamer zouden huren. Of zoiets.

HIJ.

Wie? Ik?

ZIJ.

Wie anders, Bernard? (*Hij snuit zijn neus.*) Weet je 't echt niet meer? (*Hij krabt aan zijn kruin.*) Weet je 't nog of niet? (*Hij krabt aan zijn broek.*) Klootzak! (*Ze gaat er vandoor.*)

HIJ.

Amai. Da's nogal een manier om een mens 'n gelukkig nieuwjaar te wensen!

Zij komt terug en begint opnieuw te dansen.

ZIJ.

Ik zoek de perfectie? Waar is ze? Jij misschien? (*Steekt de hand uit.*) Au! Jij hebt te veel stekels! De perfectie is perfect en kan bijgevolg geen pijn doen. Perfectie, waar ben je?

De twee gaan samen aan de bar zitten.

HIJ.

Wat ik leuk vind is: 's nachts, de stad, de mensen! Middernacht.... Dan voel ik me herleven.

ZIJ.

Misschien hebben we wel een en ander gemeen...

HIJ.

Ik heb *Elling* gezien. Een leuk stuk van Simon Bent. Ken je die? Zo heb ik Stromae beter leren kennen. 't Werd bijna Kafkaïens.

ZIJ.

We houden van dezelfde komedies, dezelfde muziek, dezelfde boeken. Nadat de barman onze watertjes had gebracht, heeft hij zijn servetje open geplooid (*Hij doet het.*) en het netjes over zijn glas gedrapeerd. Ik hield het niet van 't lachen!

HIJ.

Zoals die iets vertelt... dat doet niemand haar na!

ZIJ.

Maar dan geef ik me plots rekenschap van de leegte van mijn bestaan... Egoïsme is altijd een lege doos... Ik weet niet of ik me goed uitdruk.

HIJ.

Ze is intelligent, scherp, gevoelig... Maar tegelijk discreet, sober, elegant.

ZIJ.

Daarom kan ik nooit beslissen wat ik ga dragen. Een eenvoudige blauwe jurk of die in zijden organza met décolleté?

HIJ.

Ze staat open voor dialoog, discussie, de problemen van alledag. (. . .) Ik vraag me af waarom ik tegen haar nooit weet wat zeggen.

ZIJ.

Laten we een wilde rit maken! Door de straten scheuren! Vannacht! Vrrroam!

HIJ.

Dat komt waarschijnlijk omdat ik me nergens druk om maak. (. . .)

Zij danst en vroemt over de scène.

HIJ.

Ik denk wel dat ik gelukkig ben met haar. Maar soms... Soms voel ik me zo pietluttig. Zo ongelooflijk pietluttig! Precies een soort mier... in een kolonie van slechts twee exemplaren waarvan één de dominante koningin is. Let wel, er zijn ook van die ogenblikken dat ik me grootser voel dan anders... Alsof ik van bovenaf op alles neerkijk... Dan kan ik iedereen aan. De keer daarop voel ik me weer benadeeld, onderdrukt en gefrustreerd. En soms wordt het zo vreselijk saai. Daarna sta ik weer op scherp en voel ik me geweldig ontspannen. Maar meestal voel ik me alleen... met mezelf... Soms zou ik mijn koningin voor minder in de steek willen laten... Maar dan zou ik mezelf niet meer in de hand houden. (. . .) Ik blijf nog liever een nietig lid van mijn mierenkolonie.

ZIJ.

Wat ik leuk vind is 's avonds, 's nachts, de stad, de verlichting, de mensen! Middernacht... Dan voel ik me herleven.

HIJ.

Om te beginnen kijk ik vol interesse diep in haar ogen...

ZIJ.

Ik heb een leuk stuk gezien: *Feest voor Frank* van Mathieu Gosselin. Ken je die? Zo heb ik Amy Winehouse beter leren kennen. 't Werd bijna Kafkaïens.

HIJ.

Dan toon ik verbazing over wat ze vertelt... (*Verbaast zich.*)

ZIJ.

En toen de barman onze watertjes bracht, heeft hij zijn servetje open geplooid en over zijn glas gedrapeerd. (*Wat hij doet.*) Ik hield het niet van 't lachen!

HIJ.

... En glimlach ik met een licht superieur trekje. (*Doet het.*)

ZIJ.

Maar dan gaf ik me rekenschap van de leegte in mijn leven. Egoïsme is een lege doos... Ik weet niet of ik me goed uitdruk.

HIJ.

Ik laat altijd zien dat ik over alles met haar akkoord ben. (*Knikt sterk bevestigend.*)

ZIJ.

Daarom kan ik niet beslissen wat ik moet dragen. Een eenvoudige blauwe jurk of die in zijden organza met décolleté?

HIJ.

Heel subtiel neem ik haar handen zachtjes in de mijne.

ZIJ.

Hij is dol op weekendjes op de camping... pfft!

HIJ.

Ten slotte breng ik mijn lippen bij de hare en volgt de ultieme zoen... *(Wat mislukt, want)*

ZIJ.

(Komt van het krukje.) En waarom gaan we bij mij thuis niet iets drinken?

Hij neemt haar vast en begint haar wild te zoenen. Niet de minste reactie...

ZIJ.

(Tot zichzelf.) Nu begint de bepotelstrategie.

HIJ.

(Idem.) De middernachtelijke verleider heeft nogmaals onverbiddelijk gefaald... *(Bepotelt haar.)* Die is precies uit een blok marmer gebeeldhouwd... Zeg eens, wie ben ik eigenlijk in jouw ogen? Een soort Dracula? Ik heb mijn tanden gepoetst, weet je!

ZIJ.

(Idem.) Gewoon een stuk vlees... Niet meer dan een stuk vlees...

HIJ.

Oké, bij de Chinees was ze bijzonder lief... Ze was tussen de mensen, maar ze bewees toch dat ze heel lief kon zijn...

ZIJ.

Hij kan alleen maar lief zijn als anderen naar hem zitten te kijken.

HIJ.

Alleen met haar op straat of in een park of zoiets... Die plakt gewoon aan uw lijf!

ZIJ.

Buiten mag ik eens flink in zijn hand knijpen of zelfs in zijn oor bijten, die reageert daar nooit verkeerd op.

HIJ.

Eens we alleen zijn in huis, bam! Moet die ineens raar gaan doen!

ZIJ.

Waarom moet die ineens zo raar doen?... Ik heb hem toch niet opgehitst?

HIJ.

Pas op, er zit nog leven in, hoor! Ze knippert zelfs met de ogen! *(Wat ze doet.)*

ZIJ.

Als hij niet altijd zijn vervelende muziek opzette!

HIJ.

Zo, het wordt laat. Ik denk dat ik maar ga slapen.

ZIJ.

Nu al? Laten we samen nog wat muziek beluisteren.

HIJ.

Zoals je wil.

Ze legt haar hoofd knusjes in zijn schoot. Muziek.

HIJ.

Jij en ik... Zo samen... Da's een droom. Vind je niet? Het is perfect, alles is perfect. Dit samen aanvoelen... Gevoel hebben voor dezelfde waarden... Weet je hoe lang ik gewacht heb op een vrouw als jij?... Een vrouw met wie ik kan praten? Andere vrouwen klinken zo leeg, zo oppervlakkig, zo nutteloos... Jij daarentegen... *(Zalige zucht.)* Maar intussen staan de jaren niet stil: valse tanden, haaruitval... Wees gerust, 't staat mij te wachten. Ik weet echter dat jij er dan nog steeds voor mij zal zijn... Dit is een droom. Het is perfect, alles is perfect... Zoals jij hier discreet bij me ligt... Zoals jij naar mij luistert... Mij laat praten... Ik voel me soms zo hopeloos verloren en dan ben jij er! Oh, Dorothy, lieve Dorothy!... Dorothy? Luister je wel? *(Hij schudt haar zachtjes. Ze slaapt. Hij schudt haar wakker.)* Dorothy!

ZIJ.

Wat scheelt...? Oh Bernard, schat! Je hebt me net op tijd wakker gemaakt!

Ginder is mijn bus. Ciao! *(Ze loopt weg.)* Bel me op! Wanneer je maar wil! Ik ben er voor jou! Altijd!

Hij blijft verweesd achter. Zij komt op en danst naar hem toe.

ZIJ.

Bernard, we doen het! Als jij tenminste nog wil!

HIJ.

(Naar haar.) Oh ja, liefje! En of ik het wil! Dat weet je toch?

ZIJ.

(Weg van hem.) Wacht! Eerst moet jij iets weten.

HIJ.

(Naar haar.) Zeg op!

ZIJ.

(Weg.) Je moet me begrijpen.

HIJ.

Natuurlijk begrijp ik je. *(Naar haar.)* Zeg op!

ZIJ.

(Weg.) Ik zal me... schuldig voelen. Daarna.

HIJ.

(Naar haar.) Maar nee, liefste. Het is een eenvoudig, natuurlijk proces. Je moet niet...

ZIJ.

Toch wel, schat... Je zal zien. Ik weet het zeker. Ik ken mezelf. Ik voel me elke keer schuldig achteraf, snap je?

HIJ.

Hoezo, elke keer?

ZIJ.

Elke keer. Probeer me te begrijpen.

HIJ.

Elke keer dat ik probeer om...? Je zal zien dat alles dit keer opperbest verloopt. Je zal zien dat ik...

ZIJ.

Jij hebt met dit alles niets te maken. Ik bedoel... Ik voel me schuldig met om 't even wie!

HIJ.

(Tot zichzelf.) Met om 't even wie?

ZIJ.

Met jou of met een andere, het heeft geen belang... Ik voel me altijd schuldig. Omdat ik schuldig *ben!* Want ik ben een vrouw!

HIJ.

Haa... Ik heb het beet!

ZIJ.

Heb je 't beet? Heb je 't echt beet?

HIJ.

(Opgelucht.) En of!

ZIJ.

Oh, schat, dank je wel! Ik voel me veel beter nu ik je alles heb verteld. Dank je, schat.

HIJ.

Geeft niet. Graag gedaan...

ZIJ.

Jij bent zo goed voor mij... Zo schrander en tolerant.

HIJ.

Dat wist ik zelf niet eens...

ZIJ.

Luister... Nu... Nu denk ik, dat ik er echt klaar voor ben... Als je wil! Toe!

HIJ.

(. . .) En als we 't nu eens uitstelden tot ergens volgende week?

Ze loopt weg en gaat op een krukje zitten.

Hij zucht, neemt zijn telefoon en vormt een nummer. Het rinkelt bij haar. Ze neemt op.

HIJ.

Hallo?

ZIJ.

Hallo...

HIJ.

Dorothy?

ZIJ.

U spreekt met het automatische antwoordapparaat

HIJ.

Dorothy?

ZIJ.

van Dorothy.

HIJ.

Hallo? 't Is Bernard... Je weet wel...

ZIJ.

Ik ben er even niet

HIJ.

Het spijt me wat ik gezegd heb.

ZIJ.

maar u kan een bericht laten

HIJ.

Ik kan mijn tong wel uittrekken!

ZIJ.
na de biep.

HIJ.
Echt! Ik had mijn woorden beter ingeslikt!

ZIJ.
Onze excuses

HIJ.
Mijn excuses! Sorry! Sorry!

ZIJ.
voor dit kleine ongemak.

HIJ.
Zonder jou kan ik niet leven, Dorothy. Begrijp je dat, liefste?

ZIJ.
U hebt dertig seconden de tijd.

HIJ.
Dorothy?

ZIJ.
Met ingang van nu.

HIJ.
Ik hou van jou, Dorothy! Ik hou van jou!

ZIJ.
Spreek traag en duidelijk. Pie-ie-iep!

HIJ.
Dorothy? (*Snel.*) Bernard hier luister i-i-ik wou je zeggen dat het me vreselijk spijt wat ik gezegd heb ik weet dat ik ooit gezegd heb dat jij je beter schuldig zou voelen omdat het mijn schuld niet was en dat ik me daarvoor nooit zou excuseren maar i-i-ik doe het nu toch want zonder jou kan ik niet verder leven sorry sorry ik snij vandaag nog mijn tong af ik zweer het snap je dat Dorothy!

ZIJ.
Pie-ie-iep!! (*Ze probeert niet in lachen uit te barsten en haakt in.*)

HIJ.

Dat waren toch geen dertig seconden?

ZIJ.

Toen ik nog jong was, leerde ik vrienden kennen die beweerden de waarheid in pacht te hebben. Ik spande me voor hen in als een gek! Tot ik andere mensen leerde kennen die beweerden dat de waarheid van mijn groepje vrienden achterhaald was en dat zij de waarheid in pacht hadden... Ik sloot me bij hen aan en werkte me uit de naad als een complete idiote. Tot ik op een dag vrienden leerde kennen die me vertelden dat waarheid iets erg persoonlijk is en dat ik moest rijper worden... en leren begrijpen dat je de wereld alléén moet onder ogen zien om de dingen te snappen...

Tot ik iedereen liet vallen. Ik ben ook rijper geworden, want ik ben gaan samenwonen. Alleen met z'n tweetjes, snap je. Nu denk ik zoals iedereen. Daarom zou ik dolgraag iemand ontmoeten die precies hetzelfde denkt als ik. (. . .) (*Ze gaat naar hem.*) Luister... Ik weet dat het een moeilijke vraag is, maar ik geloof dat ze erg nuttig voor jou kan zijn... Als je met me vrijt, ben je dan gelukkig?

HIJ.

Ik heb je al gezegd dat het iets psychologisch moet zijn. Het is de eerste keer niet goed gegaan en nu ben ik bang... Nu ben ik altijd bang... Bang dat ik altijd bang zal blijven...

ZIJ.

Ik probeer je te helpen. Zou je dat willen begrijpen? (. . .) Antwoord dan. Ben je met andere vrouwen naar bed geweest voor je mij kende?

HIJ.

Ja... (*Hij zit te liegen.*)

ZIJ.

En hoe is het die keren gegaan?

HIJ.

Uitstekend... (*Idem.*)

ZIJ.

Uitstekend? Echt?

HIJ.

Ja... (*Idem.*)

ZIJ.

En dan kwam ik... Ik heb je gezegd dat het mijn schuld is... Wij zijn niet voor mekaar gemaakt.

HIJ.

Maar nee. (. . .) Hoewel, nu ik erover nadenk... Eigenlijk was er altijd iets dat niet ging...

ZIJ.

Vrij je graag met mij?

HIJ.

(Schrikt.) Dorothy, ik... ik heb je gezegd...

ZIJ.

Probeer gewoon op mijn vraag te antwoorden. Meer niet. Doe me dat plezier. Ik doe het voor jou. Vrij je graag? Met mij? *(Hij blaast uit. Hij snuift.)* Ik bedoel, als je klaar... als 't gedaan is. Voel je je dan gelukkig?

Hij haalt zwaar adem en kijkt haar een tikje vijandig aan.

ZIJ.

Je voelt je toch goed? Normaal?

HIJ.

Luister, ik heb geen zin om het over die dingen te hebben.

ZIJ.

Wil je me dan een plezier doen? Een kleintje maar, wil je? Je moet niet eens antwoord geven. Je moet niet eens je mond open doen. Je knippert met de ogen: één keer voor ja en twee keer voor nee. Gesnapt?... *(Hij knippert één keer.)* Goed. Als je het gedaan hebt, je weet wel, voel je je dan opgetogen en gelukkig? *(Twee keer.)* Voel je je misschien te neergeslagen en ongelukkig? (. . .) Waarom? Hou je niet van vrouwen? *(Twee keer.)* Hou je misschien van mannen? *(Knippert drie keer.)* Wacht. Dit hadden we niet afgesproken. Hou je van mannen? Een keer of twee keer. Geen drie!

HIJ.

Ik ben het beu van met mijn ogen te knippen! Ga je luisteren of niet?

ZIJ.

Daarom ben ik hier, Bernard...

Zij kijkt hem smachtend aan. Plots begint hij fel met de ogen te knippen.

HIJ.

Tomme toch... Sorry hoor... er zit iets in mijn oog.

ZIJ.

Doe er dan wat aan, Bernard!

HIJ.

Wacht efkes, 't is denk ik een beestje dat in mijn oog is gevlogen.

ZIJ.

Ik weet goed genoeg dat dat bij jou alleen maar inbeelding kan zijn.

HIJ.

Volgens jou is het altijd inbeelding als er iets met me scheelt.

ZIJ.

Is dat misschien niet zo?

HIJ.

Luister 'ns. Stel dat mijn maagstoornissen een psychosomatische oorzaak zouden hebben.

ZIJ.

Klopt!

HIJ.

En stel dat wanneer ik sinusitis heb, de oorzaak psychosomatisch is. Kun je volgen?

ZIJ.

En of, Bernardje.

HIJ.

Maar als er een beestje in mijn oog zit, mag ik dan voor mezelf nog uitmaken of het psychosomatisch is of niet?

ZIJ.

Natuurlijk mag je dat, Bernard. (. . .) Hoe gaat het nu?

HIJ.

Je bedoelt?

ZIJ.

Met het beestje.

HIJ.

(Knippert fel met de ogen.) Het is verhuisd, geloof ik. 't Gaat al veel beter.

ZIJ.

Goed. Hou nu alsjeblieft op met onnozel doen.

HIJ.

Het zal uit zichzelf vertrokken zijn, veronderstel ik. Terwijl we aan 't converseren waren.

ZIJ.

Waarschijnlijk.

HIJ.

Waar hadden we 't eigenlijk over?

ZIJ.

Dat ik er op die manier geen zin meer in heb! Saluut! (*Ze staat op en gaat weg.*)

HIJ.

(*Met de zakdoek aan de neus.*) Cho! Ik denk dat mijn neus bloedt...

HIJ.

Toen ik nog jong was ontmoette ik een meisje dat me beviel. Ik gaf haar het beste van mezelf, maar zodra ze me het hoofd op hol had gebracht, kon ik ophoepelen. Toen heb ik me een maand in huis opgesloten en strips gelezen. Tot ik besloot om weer mijn kot uit te komen. Ik ontmoette een ander meisje dat me beviel, gaf nog maar eens het beste van mezelf en zodra die mijn hoofd op hol had gebracht, kon ik weer ophoepelen... Toen heb ik een maand lang de stadsmusea bezocht... Er volgde een derde meisje en dat beviel me meer dan bijzonder. Ik had haar in een museum ontmoet, zie je... Het kon weer niet op en toen ik helemaal gaar was... Juist, zelfde verhaaltje. Tot ik eindelijk begreep wat mijn probleem was: een totaal gebrek aan controle van mijn gevoelens! Ik ben dan begonnen met meisjes die me niet interesseerden. Ik echter, beviel hen des te meer. Zodra ik hun hoofdje helemaal op hol had gebracht, konden ze ophoepelen! Ik werd sindsdien nooit meer diep gekwetst. (. .) Ik hoop maar één ding: dat mijn vriendin bereid is me eens flink diep te kwetsen...

Zij komt bij hem.

HIJ.

Snap je wat ik bedoel?

ZIJ.

Natuurlijk. Je hebt gelijk.

HIJ.

Originele ideeën... Ideeën die niet doorzichtig zijn zoals andere... Die van anderen, bedoel ik... Die van iedereen...

ZIJ.

Je hebt ongetwijfeld gelijk... Origineel zijn. Jezelf zijn. Mezelf zijn eigenlijk.

HIJ.

Je snapt toch wat ik bedoel?

ZIJ.

Natuurlijk. Je hebt gelijk.

HIJ.

Jezelf zijn is niet gemakkelijk... Het lijkt gemakkelijk, ik weet het, maar...

ZIJ.

Je hebt gelijk.

HIJ.

...het is niet gemakkelijk...

ZIJ.
Zeker niet.

HIJ.
Ik bedoel... Anders zou er niets veranderen! En blijft alles bij het oude!

ZIJ.
Bij het oude. Klopt. Helemaal bij het oude...

HIJ.
Voorgekauwde citaten... Clichés... Opengetrapte deuren... Populisme... Ze spreken vandaag de dag toch allemaal zo! 't Zijn allemaal populistten!

ZIJ.
Niets nieuws onder de zon!

HIJ.
Snap je wat ik bedoel?

ZIJ.
Natuurlijk. Je hebt gelijk!

HIJ.
Hoe moet je 't aan dat soort mensen uitleggen?... Of met hen van gedachte wisselen?... Ik weet vaak niet wat ik moet zeggen... Hoe ik moet reageren...

ZIJ.
We liggen soms te happen als vissen op het droge! Dat is waar!

HIJ.
Waar ik compleet zot van word, is dat iedereen zich te pletter klaagt... Maar er gebeurt niets, ze doen niets, er verandert niets!

ZIJ.
Wat wil je? De vos verliest zijn haren, maar niet zijn streken.

HIJ.
Snap je wat ik bedoel? Je praat tegen een muur!

ZIJ.
En dan zinkt de moed je in de schoenen.

HIJ.

Het blijft allemaal zo zinloos...

ZIJ.

Je hebt gelijk. Altijd 't zelfde herhalen...

HIJ.

Gewoon lucht verplaatsen...

ZIJ.

Als een plaat die blijft hangen. En aan het einde kun je van voor af aan herbeginnen.

HIJ.

Da's waar. Je hebt groot gelijk.

ZIJ.

Snap je wat ik bedoel? Dan hou je maar je mond. Of je zit daar gewoon nutteloos te koekeloeren.

HIJ.

Da's waar.

ZIJ.

Snap je wat ik bedoel?

HIJ.

Tuurlijk!

ZIJ.

Tss...!

HIJ.

Pff...!

ZIJ + HIJ. Tjaa zeg!

Ze gaan op de grond zitten en trekken hun schoenen uit. Zij legt haar hoofd op zijn schoot en sluit de ogen. Ze ligt erg knus...

ZIJ.

Ik vind je als persoon echt top, Bernard. Maar ik geloof dat wij er samen weinig terecht van zullen brengen. Ik heb een sterk karakter en heb als tegengewicht een prettig gestoord karakter nodig. Ik denk niet dat jij daarvoor in aanmerking komt. Zie je, ik stel bijzonder hoge eisen aan mezelf. Je hebt geen idee... Ik creëer duizend problemen, stel er duizend bezwaren tegenover, ik breek elk heilig huisje af. (. . .) Ik ken je. Jij hebt de kracht niet je hiertegen te verzetten. Hoe kan ik met jou concurreren als jij aldoor bereid bent elke nederlaag te aanvaarden? Ik heb een man nodig die tegenpruttelt, me uitdaagt, tegenspreekt, mijn

heilige huisjes afbreekt... Ik geloof niet dat zoiets met jou kan, Bernard. Geloof me, we zullen mekaar op de duur niets meer te zeggen hebben, want niets zal de ene noch de andere interesseren. We zullen stoppen met discussiëren of mekaar uithoren. We zullen bekvechten, mekaar treiteren, beledigen, pesten, pijn doen, soms winnen en meestal verliezen... En dan? Hoe moet het dan verder met ons?

HIJ.

Bwa, kweenie... We kunnen nog altijd eens goed vogelen! (. . .)

Zij valt hem aan, legt hem op de grond en overlaadt hem met zoenen.

HIJ.

Maar Dorothy? Wat doe je toch. (. . .) Hou toch op... (. . .) Alsjeblieft zeg! Is dit nog een uur om... om...? Kom zeg, stop ermee! (*Krabbelt recht.*)

ZIJ.

Maar, Bernard...

HIJ.

Slaap lekker, Dorothy. Het was me een waar genoegen. (. . .)

ZIJ.

Slaap lekker Bernard...

HIJ.

(*Tot zichzelf.*) Hm! Ik had nooit gedacht dat die zo gepassioneerd kon zijn. Net wat ik nodig heb om mijn moreel op te krikken.

ZIJ.

Misschien is het beter dat we uit mekaar gaan, Bernard.

HIJ.

Ha? Ik... Ha ja... Goed. Dat zien we dan morgen wel...

ZIJ.

'k Weet niet...

HIJ.

Ha ba ja zeker... Tot morgen...

ZIJ.

Ja... Ciao... (*Ze draait zich even om.*) Bernard?

HIJ.

Ja?

ZIJ.

Ik had nooit gedacht dat jij zo weinig gepassioneerd zou zijn.

HIJ.

Kom, 't is al goed. Ik heb het beet. Trek je schoenen aan, we gaan naar huis.

ZIJ.

Maar Bernard, waarom begin jij nu plots vervelend te doen?

HIJ.

Vervelend? Ha zo? Waarom niet... Trek je schoenen aan, dat we naar de bus kunnen.

ZIJ.

Hoor meneer bezig! Eerst overtuig je me om mee te gaan, we nemen speciaal een taxi om naar hier te komen en nu...

HIJ.

En nu trek je je schoenen aan, dat we de bus kunnen nemen.

ZIJ.

Moet het altijd gaan zoals jij het wil?

HIJ.

Doet er niet toe. Als je nu je schoenen aantrekt, zijn we nog op tijd voor de bus.

ZIJ.

Gotver, wat een lul ben jij, zeg? Ik wil niet gedwongen worden, maat! Ik heb tijd nodig...

HIJ.

Klopt. We zitten hier al uren onze tijd...

ZIJ.

Een beetje begrip zou niet misstaan. We hebben het niet eens gehad over...

HIJ.

Het wordt laat. Trek je schoe...

ZIJ.

Je bent me dus beu. Eerst probeer je me te overtuigen...

HIJ.

Klopt. Maar trek je dinges aan, dat we naar de schoenen kunnen!

ZIJ.

Jij bent een rare, zu. Soms bitter... Soms zoet.

HIJ.

Bitterzoet dan maar. Zeg, trek je schoenen aan, dat we naar die dinges kunnen.

ZIJ.

Ik word nog stapelgek!

HIJ.

Als je die spullen maar aantrekt...

ZIJ.

Ik heb tijd nodig. Ik wil praten. En ik heb dorst. Heb jij zin in een biertje?

HIJ.

Nee. Als je nu...

ZIJ.

Er moet hier toch ergens een bar of een café zijn? (*Ze trekt haar schoenen aan.*)

HIJ.

Ik heb geen geld.

ZIJ.

Dommerik! Maar ik wel! Trek je schoenen aan, dan zoeken we een bar.

Ze gaat weg. Hij haast zich om zijn schoenen aan te trekken.

HIJ.

Dorothy, wacht nu toch even! Waarom ben je altijd zo verdomd gehaast! (. . .) Dorothy?

ZIJ.

(*Keert terug.*) Ja...

HIJ.

Zou 't echt zijn?

ZIJ.

Dat moeten we ons niet afvragen. Twijfel doodt de liefde. We moeten ons laten drijven op onze gevoelens.

HIJ.

Ik hou van jou, Dorothy.

ZIJ.

Ik ook van jou, Bernard.

HIJ.

Ik vind het zo mooi. En jij?

ZIJ.

Ja! ... Bernard.

HIJ.

Ja?

ZIJ.

Wat gaan we nu doen?

HIJ.

Dat mogen we ons niet afvragen. Verveling doodt de liefde. We moeten ons laten drijven op onze fantasie.

ZIJ.

Ik hou van jou, Bernard.

HIJ.

Ik ook van jou, Dorothy.

ZIJ.

Zou het allemaal echt zijn?

HIJ.

Wat gaan we nu doen? (. . .)

Aanvankelijk dacht ik niet dat zij een uitzonderlijk persoontje was. Maar toen ik zag hoe sommige mannen naar haar keken! Toen bedacht ik dat ze best een mooie vrouw moest zijn. Dan merkte ik dat iedereen luisterde als zij sprak. Nogal evident dat ik toen dacht dat ze helemaal niet dom was. Ik stelde ook vast dat ze me altijd begreep. Toen twijfelde ik niet langer: ze was erg intelligent. Nu weet ik dat ik echt van haar houd. Dat we samen horen. Dat ik met haar echt gelukkig zal zijn. (. . .)

Stel dat ik me vergis? Stel dat ze de ideale vrouw is van een andere!

ZIJ.

Ik ben erg intelligent en ik vertel alleen maar intelligente dingen.

HIJ.

Een vrouw zal nooit intelligent genoeg zijn om te stoppen met het te willen bewijzen.

ZIJ.

Ik weet, om heel eerlijk te zijn, dat ik intelligenter ben dan de intelligentste man die ik ken.

HIJ.

Ik weet, om heel eerlijk te zijn, dat ze geen gelegenheid laat voorbij gaan om te vertellen dat ze intelligenter is dan een man.

ZIJ.

Maar mannen houden niet van intelligente vrouwen. Ik weet natuurlijk waarom.

HIJ.

Ze heeft het over alles en nog veel meer, alsof het niets is, langs haar neus weg, alsof alles voor haar doodsimpel is.

ZIJ.

Omdat het absoluut verkeerd is om intelligenter te willen zijn dan een man. Dan krijgt hij het gevoel dat wij hem als minderwaardig beschouwen!

HIJ.

Vandaar dat ik heel goed let op de manier waarop ze praat.

ZIJ.

Vandaar dat ik ervoor zorg zo weinig mogelijk te praten als een man me bevalt.

HIJ.

Want lesjes geven vindt zij leuker dan praten.

ZIJ.

Want zo zal die ervoor zorgen dat je je gedachten alsmaar preciezer verwoordt.

HIJ.

Maar als een vrouw weet te luisteren, is het zo mooi om pas achteraf wat te zeggen en samen dingen te ontdekken.

ZIJ.

Vandaar dat hij prat gaat op zijn intelligentie... én op de mijne waarvan hij hoogstens toelaat dat ze zijn niveau evenaart!

HIJ.

Jij bent de enige vrouw die ik ken, tot wie ik kan spreken als tot een man!

ZIJ.

(Tot publiek.) Dat heet dan "liefde"!

Ze gaan op de krukjes zitten. Hij kijkt plots agressief de zaal in.

ZIJ.

Bernard? Wat scheelt er?

HIJ.

Ik heb zin om die vent daar een mep op zijn smoel te verkopen.

ZIJ.
Bernard!

HIJ.
Heb je gezien wat die deed? Nee maar, heb je 't gezien? Hij heeft naar jou geknipoogd!

ZIJ.
Ik weet niet... Ik... Ik heb er niet op gelet...

HIJ.
Jawel! En ga goed zitten! Hij heeft geknipoogd en daarna heeft hij zo gedaan met zijn tong.
(*Toont hoe die man met zijn tong deed.*) Ik ga hem potverdomme eens...

ZIJ.
Bernard! Alsjeblieft, laat vallen, toe! (*Heel zacht.*) Je ziet toch dat die meneer gedronken heeft.

HIJ.
Dat kan ik niet langs mijn kant laten gaan, Dorothy? 't Is een kwestie van waardigheid!

ZIJ.
Waardigheid? Je bent gek! Dan ben je nog meer beschonken dan hij.

HIJ.
Eerlijk, Dorothy, wat zou je van me zeggen, als ik al die venten een oogje naar jou laat knipperen of zoiets (*Doet het.*) laat doen met hun tong? Zet je goed, zeg ik je!

ZIJ.
Ik zit goed!

HIJ.
Wat moet ik dan niet van mezelf denken?

ZIJ.
Bernard, als jij denkt dat je 't bij mij haalt door iemand een mep op z'n neus te verkopen, dan snap je gewoon niéts van mij.

HIJ.
Dorothy, snap jij niet dat heel mijn mannelijkheid hier in vraag wordt gesteld?

ZIJ.
Om de liefde gods, Bernard! Jij moet naar de spoed. Daar zullen ze nog wat anders in vraag stellen dan je mannelijkheid!

HIJ.

Je wil het niet snappen! Dit is het moment van de waarheid! Het moment van de definitieve en verantwoorde beslissing... Kijk! Kijk! Hij doet het weer! (*Toont het.*) Met zijn tong!

ZIJ.

Bernard! Je bent echt getikt! Getikt en ziek! Mijn mannelijkheid! Het moment van de waarheid! Waar haal je het! Je redeneert als een driejarige!

HIJ.

Ha bon? Ts... Ik ben dus een driejarige! Je kunt het je echt niet laten me te schande te maken waar iedereen bijzit!

ZIJ.

Ik heb tenminste niet de aandacht op me getrokken door me te gedragen als een exhibitionist!

HIJ.

Ha? Nu ben ik al een exhibitionist! Je moet maar durven! Zeg toch direct dat ik een exhibitionistische driejarige ben!

ZIJ.

Als je mijn mening vraagt: ja!

HIJ.

Ik heb veel zin om je een ferme mep op... op... je... je...

ZIJ.

Probeer maar!

HIJ.

Ik heb er zelfs heel veel zin in! Zottin! // Drankorgel! Slet! Stomme trut!

ZIJ.

// Zot! Zatlap! Hoerenloper! Impotente zak!

Freeze. Dan gaat zij ergens zitten, met het hoofd in de handen. Hij ijsbeert rond haar.

ZIJ.

Mijn man begrijpt me niet. Voor hem ben ik een kletskous. Waarom beperken mannen zich tot de woorden die ik zeg? Waarom proberen ze niet te begrijpen wat ik bedoel? Wat ik zeg is: "'t Is te zot, 't is niet mogelijk, 't is niet te doen!" Wat ik echt wil zeggen is: "'t Is een droom, 't is zo mooi, 't is pure poëzie!" Wat ik zeg is: "Hey, schat! Hoe is 't? Goed, dank je wel!" Wat ik echt wil zeggen is: "Ik voel me niet goed, ik ben een eenzame, verloren ziel! Help me!" Ik lach (*Doet het luidkeels*) maar hier vanbinnen ben ik een woestijn en dat kan niemand een barst schelen. Ik zou willen dat mijn man niet zozeer naar mijn geklets luistert, maar direct begrijpt wat hier vanbinnen in mij omgaat. Dan zal hij dwars door me heen kijken en zullen we leren wat echte, ware liefde betekent.

(Grimmig lachje.) Daarna zal hij vlug weten vanwaar de wind komt!

Ze nemen beiden plaats op de bank.

ZIJ.

Trek het je niet aan.

HIJ.

Sorry, hoor.

ZIJ.

Er zijn ergere dingen.

HIJ.

Weet ik. Ik heb nog nooit corona gehad...

ZIJ.

Ik vraag je daar geen uitleg voor. Ik deel mannen niet in hokjes.

HIJ.

Wat heeft dat ermee te maken? Ik doe het voor mezelf. Ik probeer gewoon te begrijpen...
Het is me tot nu toe nooit overkomen.

ZIJ.

Misschien een griepje?

HIJ.

Dat heb ik natuurlijk al eens gehad. Maar... 'k Weet niet... dat virus, wie weet van waar het komt.

ZIJ.

Niets van aan trekken. 't Is misschien mijn schuld.

HIJ.

Watte?

ZIJ.

Mijn schuld, ja. Het feit dat jij er niet in slaagt...

HIJ.

Alsjeblieft, zeg! Hoe durf je beweren dat het jouw schuld is? Ik mag je erg graag.

ZIJ.

Dan is 't jouw schuld.

HIJ.

Maar waarom moet het altijd over schuld gaan? Voeren we hier iemands proces of zo?

ZIJ.

Excuseer, maar je gaf me wel een zetje. Ik zag hoe bezorgd je was. Ik dacht je wat op te vrolijken door mezelf de schuld te geven, maar als in 't defensief gaat...

HIJ.

Wie gaat hier in 't defensief?

ZIJ.

We gaan er toch geen staatszaak van maken, zeker? Op een bepaald moment komt alles goed met je, of niet?

HIJ.

Zeker, maar kom me niet vertellen dat ik in 't defensief ga, als ik het absoluut niet doe!

ZIJ.

Ik wou alleen maar zeggen...

HIJ.

Natuurlijk! Ik snap het, hoor!... Alsof ik niet direct beet had waar je heen wil. Jullie zijn allemaal dezelfde!

ZIJ.

Wie, wij?

HIJ.

Je snapt toch als je zegt dat ik in 't defensief ga, dat je daardoor jezelf in 't defensief drijft // en dat ik me dan altijd meer en meer afscherm? ///

ZIJ.

// Luister, schat... /// Luister, ik heb nooit... ////

HIJ.

//// Je snapt toch ook dat je mij dan altijd meer en meer afschermt?

ZIJ.

Dat ik je wat?

HIJ.

Je bent beginnen zeggen dat het niet zo erg is... Dan dat je mannen niet in een hokje wil stoppen. Daarna dat het waarschijnlijk niet mijn schuld is, maar de jouwe... Natuurlijk is het jouw schuld! Omdat jij niet liever wil! Snap je? Hé? Snap je?

ZIJ.

Ik snap het! Ja? Excuseer zeg! Zo goed? Excuseer je me, Bernard, ja of nee?

Lange pauze. Er is een zweem van verzoening. Hij zit te mokken, zij reikt hem de hand.

ZIJ.

Ik geef je een hand... Hey, Bernard. Geef me een hand...

Hij doet het, maar heeft het er moeilijk mee. Ten slotte bekijken ze mekaar en kan er al een lachje af. Dan neemt hij de krant, zij kijkt tv met een tv-blaadje in de hand. De tv staat aan. Plots kruipt ze dichterbij hem.

ZIJ.

Kietel mij. (*Bekijkt hem.*) Toe, kietel mij nog eens goed. (*Schurkt zich tegen hem aan.*)

HIJ.

Wat geven ze vanavond?

ZIJ.

Op Canvas: *The Sisters Brothers*.

HIJ.

En dat is?

ZIJ.

Een western. Twee beruchte huurmoordenaars zoeken een goudzoeker.

HIJ.

Verder?

ZIJ.

Op Eén: *Proof of life*. Actie. Iets over guerrillastrijders.

HIJ.

Wa nog?

ZIJ.

Op VTM: *The good Doctor* en *Chicago Med*.

HIJ.

Is er niets anders?

ZIJ.

Op Play 4: *American Sniper*: oorlog. Op VTM3: *Annie*, een muzikale komedie. En op VTM 4: *Good Morning, Vietnam*.

HIJ.

Pfff... (. . .) Gaan we naar de film? (. . .)

ZIJ.

Bernard, het heeft geen zin meer om verder te doen. Ik heb altijd mijn best gedaan om je te begrijpen, te helpen, tegemoet te komen... maar we zijn zo verschillend, té verschillend... Dat heb je toch gemerkt? Denk niet dat ik wil dat het uit is tussen ons. Absoluut niet! Ik ben er altijd voor jou, om je te begrijpen, te helpen, je tegemoet te komen... Maar wat de rest betreft, moet je ook een en ander aanpassen. (. . .) Ik heb altijd gewild dat het tussen ons beiden... Je moet me geloven, Bernard... Jij bent zo lief, zo zacht, zo vol begrip tegenover mij... Maar we moeten ons geen illusies maken... Het is beter zo. Je zal het wel inzien... Dus, ik zal er altijd zijn, om je te begrijpen, te helpen, tegemoet te komen... Ik weet niet of er iets is dat ik nu voor jou kan doen. (. . .) Bernard, liefste, zeg iets, prààt tegen me!

HIJ.

(. . .) Wel ja, euh... 'k Zal dan maar een andere zoeken, zeker?

Zij gaat in het centrum staan. Hij passeert haar en zegt telkens een repliek, op een andere manier en als een andere persoon.

ZIJ.

Ik heb oprechte liefde weg te schenken... Is hier iemand die ze wil? Wilt u ze?

HIJ.

Dat bestaat niet eens...

ZIJ.

Ik heb onbaatzuchtige liefde weg te schenken. Wie wil ze hebben?

HIJ.

Vertrouw ik voor geen millimeter...

ZIJ.

Ik heb zuivere liefde weg te schenken. Dat zal toch wel iemand...

HIJ.

Daar krijg ik alleen maar complexen van...

ZIJ.

Ik heb gepassioneerde liefde weg te schenken. Wie wenst...

HIJ.

Ik wil nog rustig kunnen ademen.

ZIJ.

Ik heb totale liefde weg te schenken. Wie neemt ze aan?

HIJ.

Ik heb al genoeg problemen. Heb je nog wat anders in de aanbieding?

ZIJ.

Ik heb niets meer om weg te schenken... Bernard? Doen we nog een poging? Misschien zal het nu beter gaan... Laten we minstens hopen... Als we de hoop verliezen...

HIJ.

Dorothy?

ZIJ.

Ja.

HIJ.

Hoe lang kennen wij mekaar al?

ZIJ.

Nu je 't zegt... Hoe lang al eigenlijk?

HIJ.

Is het voor of na de komst van VTM?

ZIJ.

Na.

HIJ.

Zeker?

ZIJ.

Zelfs na de invoering van de euro, dus na 2002.

HIJ.

Nu weet ik het weer. Onze eerste huwelijksnacht - of hoe noem je dat als je niet gehuwd bent? - toen we... toen alles...

ZIJ.

...wat we probeerden, mislukte, Bernard...

HIJ.

Overdrijf nu niet, Dorothy.

ZIJ.

(Begint zachtjes te lachen.) 't Is toch waar, zeker? Hoe we ook probeerden, 't ging niet!
(Lacht al harder.) Weet jij nog waarom?

HIJ.

(Hij begint mee te lachen.) Was jij me niet beginnen kietelen?

ZIJ.

Waarom zou ik dat gedaan hebben? (*Ze kietelt hem. Hij krijgt de slappe lach.*)

HIJ.

Dat was 't!

ZIJ.

Dat had jij veel liever dan... dan eens goed... (*Slappe lach.*)

Ze gieren van 't lachen. Plots stoppen ze tegelijk en kijken ze doodernstig.

HIJ.

Ik herinner me anders nog heel wat, hoor. Uit die periode. Toen ons Bartje geboren was. (*Zij begint plots grienend te huilen.*) Waarom huil je nu?

ZIJ.

Omdat ons Bartje geboren was!

HIJ.

Was dat zo erg?

ZIJ.

Ja, want... // want in plaats van bij mij... ///

HIJ.

// Dorothy liefje...

ZIJ.

/// in de verloskamer te blijven ...

HIJ.

/// Oh, dat...

ZIJ.

... zat jij in de wachtzaal naar *F.C. De Kampioenen* te kijken.

HIJ.

Maar alles is toch goed verlopen zonder mij?

ZIJ.

Alles is zonder jou nog beter verlopen dan wanneer je er bij was geweest!

HIJ.

De Kampioenen is de top! Als je in mijn plaats was, zou je precies 't zelfde gedaan hebben!

ZIJ.

Als jij in mijn plaats lag, zou je nooit hetzelfde hebben kunnen doen!

Stilte. Ze kijken tv.

HIJ.

Waar is ons Bartje?

ZIJ.

Waar hij moet zijn: in zijn bedje.

HIJ.

Dan ga ik hem halen. 't Is straks *Terzake*. Ik wil dat hij weet hoe de wereld in mekaar zit.

Hij komt naar voor. Zij volgt.

HIJ.

Alle echtparen die wij kennen zijn al uit mekaar.

ZIJ.

Vorige maand vier.

HIJ.

De maand daarvoor: twee.

ZIJ.

En drie staan op het punt.

HIJ.

Allemaal mensen van onze leeftijd. Geef toe, we hebben het lang volgehouden.

ZIJ.

Allemaal getrouwd of samenwonend rond dezelfde periode.

HIJ.

De onze. Toevallig.

ZIJ.

Hun mannen moesten 's avonds op stap. Toevallig.

HIJ.

Hun vrouwen zitten meer bij de dokter dan wat anders. En ze worden alsmaar sarcastischer. Toevallig.

ZIJ.

Wat wil je, met mannen die dichtklappen als er moet gepraat worden.

HIJ.

Ik vraag me soms af hoe wij twee het hebben volgehouden.

ZIJ.

Misschien zonder ruzie te maken...

HIJ.

Misschien door soms zonder de vrienden op stap te gaan?

ZIJ.

Zonder psychiater.

HIJ.

Of 't moet zijn dat wij van mekaar houden...

ZIJ.

Da's dan ook toevallig... (. . .)

HIJ en ZIJ.

Zeg, ik heb vandaag wat meegemaakt...

HIJ.

Hé? We zeggen alle twee 't zelfde!

ZIJ.

Ja. Grappig. 't Zelfde met z'n tweetjes!

HIJ.

Ja.

ZIJ.

't Is soms raar.

HIJ.

Toeval. De ene zegt wat en...

ZIJ.

Tja... Wat wou jij eigenlijk zeggen?

HIJ.

Wie? Ik?

ZIJ.

Zie jij hier nog iemand anders, Bernard? Je ging me iets vertellen...

HIJ.

Wat was het ook weer? (. . .) Sorry, liefje, ik weet het niet meer. Draad kwijt...

ZIJ.

Amai zeg! En je bent nog niet ouder...

HIJ.

Maar 't schiet me terug te binnen, hoor. Wacht even.

ZIJ.

Laten we 't hopen.

HIJ.

Zeg maar... Wat wou jij eigenlijk zeggen?

ZIJ.

Wie? Ik?

HIJ.

Nee, mijn schoonmoeder.

ZIJ.

Ik weet het niet meer. Je hebt me onderbroken en pffut!

HIJ.

Ik dacht dat het eerder jij was die mij onderbroken hebt!

ZIJ.

Dat is niet waar! //

HIJ en ZIJ.

// Ik zal het toch wel weten, zeker? (. . .)

HIJ.

Luister, laten we 't erop houden dat we mekaar hebben onderbroken, ja?

ZIJ.

Tezelfdertijd.

HIJ.

Juist. We wilden allebei op 't zelfde moment hetzelfde zeggen.

ZIJ.

Amusant!

HIJ.

Grappig!

ZIJ.

Mensen zitten soms raar in mekaar, hé.

HIJ.

Da's waar. De ene zegt wat en de andere...

ZIJ.

Waar hadden we 't eigenlijk over? Ik ben 't al vergeten.

HIJ.

Ik ook.

ZIJ.

Vervelend... Ik zal weer de hele nacht wakker mogen liggen.

HIJ.

Het schiet je wel te binnen.

ZIJ.

Ik hoop het.

HIJ.

Hoop is een schone deugd. (. . .) Misschien kunnen we...

ZIJ.

Van onderwerp veranderen?

HIJ.

Dat bedoel ik.

ZIJ.

Goed.

HIJ.

Juist. (. . .) Liefje...

ZIJ.

Schat... //

HIJ en ZIJ.

// Ik heb vandaag wat meegemaakt...

Ze bekijken mekaar en schieten in een luide lach.

HIJ.

Ik heb bij onze laatste ruzie niet gezegd dat ons samenzijn een hopeloze zaak is. Ik heb gewoon de opmerking gemaakt dat er geen eieren meer waren. Na onze laatste ruzie had je me beloofd... Je weet hoe graag ik een zachtgekookt eitje eet bij het ontbijt... Daarna pas heb ik gezegd dat er geen boter meer was. Twee ruzies geleden had je me beloofd... Je weet hoe graag ik een dikke laag boter op mijn brood smeer bij mijn zachtgekookt eitje... Dan heb ik gezegd dat er geen brood meer was! Van alle dingen! Brood! Drie ruzies geleden had je me beloofd... Je weet dat ik graag brood met een dikke laag boter eet bij mijn zachtgekookt eitje! (. . .) Als er in huis geen eieren, geen boter en geen brood meer zijn, betekent dat niet dat ons samenzijn een hopeloze zaak is. Het betekent doodgewoon, naast het feit dat ik van je hou en dat ons gezinnetje er niets mee te maken heeft, dat ik naast al de fantastische dingen die we samen beleven ook graag een eitje, boter en brood als ontbijt wens. Zou dat kunnen?

ZIJ.

Ik beloof je dat ik je nooit van mijn leven nog iets beloof, Bernard.

Ze komen bij mekaar staan en richten zich tot hun zoontje.

HIJ.

Wel, zoon? Wat heb ik gehoord? Redelijk straf als je 't mij vraagt!

ZIJ.

Mama begint zich zorgen te maken, hoor. De burens bekijken me al scheef als ik hen op straat passeer.

HIJ.

Laat mij even, Dorothy, Ja? Luister, papa weet niet meer wat hij met jou moet aanvangen.

ZIJ.

Hier wonen toch veel jongens van jouw leeftijd?

HIJ.

Waarom kan je met hen geen voetbal spelen, zoals iedereen? Toen ik zo oud was als jij, moesten ze me van de straat sleuren. Ik deed niets liever dan sjotten. Ik, ik kon uren aan...

ZIJ.

(Zachtjes.) Ik, ik, ik! Bernard, alsjeblieft, zeg!

HIJ.

Goed! Wij dan!

ZIJ.

Ik heb nooit voetbal gespeeld.

HIJ.

Het gaat toch niet om jou, Dorothy?

ZIJ.
Precies...

HIJ.
Luister, jongen. Je mama wil er niets mee te maken hebben, maar voetbal is doodgewoon plezant. Voetbal, dat is iets speciaals... dat is zo... zo... (. . .)

ZIJ.
Hij zegt dat je er alleen maar blauwe plekken aan overhoudt, dat je armen en benen kan breken en vooral dat je er vuil van wordt.

HIJ.
Maar daar gaat het toch niet om, Dorothy...

ZIJ.
Dat weet ik, Bernard. Maar toch... Wil je dan geen boek lezen, jongen? Er zijn erg leuke boeken voor jongens van jouw... Ook al niet...

HIJ.
Door boeken te lezen leer je enorm veel bij en daarmee kun je later... (. . .) Goed, ik weet dat de scholen daar voor dienen, maar toch... Waarom kijk je dan geen tv? Dat is toch leuk? Mag van de mama en de papa, hoor. (. . .)

ZIJ.
Akkoord, ze geven meer domme dan slimme programma's, maar je...

HIJ.
Vergeet het, Dorothy. Luister, Bartje. En ik meen het! (*Pauze.*) Papa en mama zullen je een leuke spelcomputer kopen voor op je kamer... (. . .)

ZIJ.
En waarom zou je daar dan niet mee spelen? (. . .) Hij vindt die spelletjes saai.

HIJ.
Maar potvermille! Wat wil je dan wel?! (. . .) Val nu achterover. Hij wil dat we naar zee verhuizen.

ZIJ.
Om alle dagen op 't strand met zijn vlieger te kunnen spelen!

Zij gaat ergens anders zitten, alsof ze voor de spiegel zit. Hij ruimt de rekwisieten uit de vorige scènes op.

ZIJ.

Zie ik er vandaag niet wat eigenaardig uit, Bernard?

HIJ.

Eigenaardig, liefje? Nee... Jij blijft altijd mijn allerliefste prinses.

ZIJ.

Mijn huid voelt aan alsof hij van oud leer is.

HIJ.

Liefje, jij hebt nog steeds een even mooi perzikhuidje als op de dag dat we mekaar hebben leren kennen.

ZIJ.

Hou op met die flauwe grapjes, Bernard. Mijn achterwerk heeft meer weg van een hangbuikzwijn, mijn ogen zien er flets uit... En van de wallen eronder kan ik papillotjes rollen...

HIJ.

Jij was en zal altijd mijn enige en unieke prachtmeid blijven.

ZIJ.

Bernard, kijk eens, ik heb minstens drie grijze haren meer dan gisteren... Niet te doen, jong.

HIJ.

Je bent geen dagje ouder dan op onze eerste dag, lieve Dorothy...

ZIJ.

Je moet niet staan liegen, Bernard. Of denk je dat dat mooi is? Die rimpels op mijn voorhoofd...

HIJ.

(Diepe zucht.) Dit was een prachtige dag... ondanks alles.

Hij gaat liggen, zoals in het begin: voeten naar het publiek, het hoofd iets hoger. Hij neemt een laken dat hij over zich heen legt, het aangezicht en de armen onbedekt. Zij let niet op dit alles, want ze probeert een paar danspasjes te maken en gaat ten slotte zitten.

ZIJ.

Bernard, ik voel me zo oud... Zou je de moeite willen doen om dat te begrijpen, alsjeblieft? (. . .) Waar ben je, schat?

HIJ.

Hier, liefje...

ZIJ.

Waar is "hier"?

HIJ.

Hier, liefje. Ik heb gewoon zin om een beetje te sterven. (*Hij trekt het laken over zijn hoofd.*)

ZIJ.

Bernard! Ik wist dat ik op jou niet moest rekenen! (. . .)

's Avonds als het flink donker is, ga ik naar buiten... Dan zoek ik een rustig plekje, zonder lawaai, zonder licht, zonder mensen... Waar niemand me kan zien. En als ik er zeker van ben... Echt zeker... Dat niemand me ziet... Dan begin ik smoelen te trekken! (*Wat ze doet.*)

HIJ.

(*Onder het laken.*) Goeie nacht, Dorothy.

ZIJ.

Goeie nacht, Bernard.

Ze doet rustig verder met smoelen trekken, terwijl het licht langzaam dooft tot het volledig donker is.

* * * * *

Waar hadden we 't eigenlijk over?

is een aaneenschakeling van sketches die op de rand van het absurde en het komische balanceren. Ze vormen een min of meer logisch geheel en vertellen ons over het leven van Dorothy en Bernard, een koppel met een hoek af, bij wie aantrekken en afstoten, ruzie en verzoening geen dagelijkse, maar levenslange kost zijn.

* * * * *

Cristiano Censi (Milaan, 1934 - Rome, 2017)

Werkte drie jaar samen met Dario Fo.

Met Isabella del Bianco (Florence, 1936) vormt hij het gezelschap *Cristiano e Isabella*. Ze debuteren succesvol met het stuk dat u hier leest.

Censi schreef slechts drie stukken.

* *Che cosa stiamo dicendo?* 1967.

* *Pesci Banana*: 1981.

* *A volte un Gatto...* 1983.

Hij was vooral acteur en scenarist voor film en televisie.

Van Cristiano Censi vertaalde ik eerder: *A volte un Gatto...* als: *Kristoffel!*

* * * * *

Jules Feiffer, (New-York, 1929)

Amerikaanse cartoonist en auteur, winnaar van de Pulitzerprijs 1986 voor zijn krantencar-
toons.

Hij schreef meer dan 35 boeken, filmscenario's en toneelstukken, waaronder: *Little Mur-
ders* en *Knock Knock*.

Ma che cosa stiamo dicendo? is gebaseerd op cartoonpersonages van Feiffer, namelijk:

* *De Vrouw die danst*.

* *Bernard Mergendeiler*, een zwakke figuur vol complexen.

De satire van Feiffer is scherp en hekelt de wereld van de kleinzerige burger.

In zijn politieke satires krijgen de politici, en zeker de presidenten, het hard te verduren.

"De wereld van Feiffer naar de scène overbrengen was zeker geen gemakkelijke opgave, maar we mogen zeggen dan Cristiano Censi hierin is geslaagd." ("Il Piccolo", Triëste 1967.)

Nawoord uit 1987 van Cristiano Censi.

Questa commedia è stata rappresentata molte volte con successo, più di vent'anni fa, per cui ci sono riferimenti a titoli, personaggi, programmi tv, situazioni, avvenimenti a volte, oggi, completamente dimenticati.

Siccome ritengo che la "struttura" della commedia sia ancora valida e riproponibile, sarebbe il caso di attuarizzarla con nomi, avvenimenti, programmi del momento in cui viene riproposta.

Deze komedie werd meer dan twintig jaar geleden meerdere keren met succes opgevoerd. Vandaar dat er verwijzingen zijn naar titels, personages, tv-programma's, feiten en gebeurtenissen, die vandaag soms volledig vergeten zijn.

Aangezien ik van mening ben dat de "structuur" van het stuk het nog steeds doet en dat het best voor het voetlicht kan worden gebracht, zou het een goed idee zijn om het te actualiseren met namen, gebeurtenissen en programma's van de periode waarin het opnieuw wordt opgevoerd.

CC.

Waarvan akte.

HC.